

ραγνισμένες καρότσες με της βαρειές ρόδες και τὴ θαμπὴ ἐμφάνιση πὺν περίμεναν ξεχασμένες ἐκεῖ σὲ κάποια γωνία. Ἡ καρότσα πῆρε τρικλίζοντας τοὺς δρόμους πὺν ἔφερναν στὸ ξενοδοχεῖο πὺν μοῦ εἶχε προωρίσει ὁ ἀμαξῆς τῆς Bruges. Ἀχνὰ καὶ φαντασμαγορικὰ διαφαίνονταν ἀπὸ τὰ νοτισμένα τζάμια τῆς παλαιῆς καρότσας οἱ πέτρινοι δρόμοι, ξεπλυμένοι ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ διπλοὶ στὸ πλάτος ἀπὸ τὴν ἔρημίᾳ τους. Ἡ σιλουέτιες μικρῶν δέντρων περνοῦσαν σ' ἓνα ὄραμα στωϊκῆς ἀγωνίας στὴν πάλῃ τους μετὸν ἀγέρα καὶ τὴ βροχή... Καρότσες διασταύρωναν τὴ δική μου καὶ κάρρα σερόνόμενα ἀπὸ παχύκνημα φλαμαντικά ἀλόγατα, ἐλικνίζόντουσαν βαρεῖα κι' ὀκνὰ πάνου στῆς πέτρες τοῦ δρόμου. Ποῦ καὶ ποῦ ἐπρόβαλε τὸ ἀόριστο φόντο κάποιας γοιδικῆς ἐκκλησίας μετὰ τὰ μεσαιωνικά πολυχρώμα παρὰθυρὰ της καὶ κλεισμένες πόρτες, βαρεῖς ἀπὸ τὴν ἐπισώρευση τῶν σκαλισμάτων τους. Τὰ κανάλια εἶχανε ἓνα χρῶμα λήθης κι' εἶχαν δέσει στὴν πένθιμή τους ἐγκατάλειψη τῆς γραμμῆς τῶν σπητιῶν πὺν ἐκαθρεφτίζονταν σ' αὐτά, ἐνῶ πάνου στῆς δυὸ τῶν ἔρημιων γεφυριῶν ἄκρες, μαυρότετρα ἀγάλματα ἀγίων ἐξεπλυνόντουσαν στωϊκὰ ἀπὸ τὴ μονότονη βροχή...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

LÉON-PAUL FARGUE :

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ.

Μούχρωμα. — Μιὰ λάμπα ἄπλωσε τὰ φτερά της μέσα στὸ δωμάτιο. — Καὶ κάποιος ἀπῆλθε τὸ χέρι στὸν ὦμο μου. Ἐκεῖνη ἔφυγε. Εἶπε μιὰ ἀγριωπὴ φωνή. — Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, ἀκούονταν τὰ κουρασμένα ποδοχτυπήματα τῆς ζέστης, ὑπόκωφες φωνές, μιὰ χαϊδιάρα φωνή, κι' ὕστερα οἱ βραδυνοὶ θόρυβοι οἱ πὺν δροσεροί. Ἐνα παρὰθυρο χωρὶς μπερτέδες ἄφινε νὰ φαίνεται ἡ πόλη ὅπου ἔπεφταν οἱ ἀντικατοπτρισμοί, καὶ τὸ φόντο τῶν δρόμων πὺν σὰν ποτάμι σαλεύει....

Ἐκεῖνη ἔφυγε. Ἀνοῖξα χωρὶς θόρυβο τὴν πόρτα στὴν ὀλοσχότεινι σκάλα. Ἐξῶ στὸ κεφαλόσκαλο μονάχα τὸ βαθὺ παρὰπονο μιᾶς βρύσης ἀκουότανε. Ἀλλ' εἶδα τὸ χέρι τῆς Νύχτας νὰ γλιστρᾷ πάνω στὸ κάγγελο, μπροστὰ στὸ δικό μου....

Μπῆκα στὸ δωμάτιο. Μερικὰ φορέματα πὺν γνῶριζα τόσο καὶ πὺν ἐκεῖνη εἶχε ἀφίσει πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, ἔπεσαν ἀμέσως στὰ μάτια μου. Πῆγα γιὰ νὰ τ' ἀγγίσω καὶ νὰ τὰ νοιώσω. Ἀληθινὰ, μέσα στὸ μισόφωτο, μονάχα Ἐκεῖνη τρεμοσάλευε ὀλόγυρα. Κι' ἡ ματιά της ἔλαμπε σὰν στοιχεῖο στὴν καλλιτεροῦ του φόρμα.

Κι' ἔμενα ἐκεῖ χωρὶς νὰ τελεθῶ νὰ κοινηθῶ καὶ νὰ κλάψω, γιὰτὶ τὴν ἐννοιωθα περὶπαθα κοντὰ μου, ἀπὸ ἓνα ἐλαφρὸ ρῆγος πὺν περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὰ χεῖλή μου....